

Adventní příběh o jedné staré paní. Vánoční nákup se změnil v životní lekci

Začínal advent. Sídlištní supermarket nabízel v letáku lacinější máslo a vajíčka. U pokladny i regálů bylo mnoho zájemců a jejich vozíků. Vidím starší paní, jak těžko tlačí nákupní vozík od pokladny do kopečka. Na vozíku měla ještě dvě francouzské hole. Na dotaz, zda ji mohu doprovodit k domovu, odpověděla, že stačí jen k autu, a tak jsme ten vozík tlačili společně, ona se o něj spíše jen opírala.

Podíval jsem se pozorněji a kladl jsem si otázku: „Kdo přijede s autem, kdo s nákupem pomůže, manžel, syn, vnuk? Kolik je té paní? Před lety to byla jistě krásná a vzdělaná žena, plná života i energie. Dnes již šedovlasá, ale přesto stále usměvavá, milá.“ V obchodě jsme se několikrát potkali, ona papírek v ruce, pečlivě s rozmyslem vybírala. Stáli jsme společně i ve frontě u pokladny, tentokrát trochu delší, asi ta vajíčka a máslo. Fronta u pokladny se patřičně natáhla. Ona zcela na konci té nedůstojné fronty, já těsně před ní, přede mnou několik studentů s bagetami. Ve vzduchu viselo několik otazníků, je důstojné nechat stát tu starou paní s vozíkem a holemi někde vzadu? Otevřela se další pokladna a tím byl otazník vyřešen, přesto se nám paní stále omlouvala, že toho má více ve vozíku, nechce předbíhat, ani zdržovat ostatní, že je již pomalá. Byla to minuta či dvě, na které nezapomenete. Snad i škola života pro ty studenty s tou polední bagetou. Šli jsme k autu pomalu, těch 200 metrů bylo pro mě školou života. Před několika lety jí zemřel manžel, společně pochovali syna, jejich druhý syn žije mimo Prahu. Pokud jí síly stačí, zvládne domácnost ještě sama. Zavzpomínala na manžela, byl nejspíše významným projektantem. Zeptala se mě na můj věk, po mé odpovědi si povzdychla: „Jsem o deset let starší, bude mi 91 let. Dnes budu řídit naposledy auto, končí mně lékařské osvědčení, na další jízdy si již netroufám a bylo by to nezodpovědné, proto jsem měla ten dnešní nákup tak větší, jak to bude dál, ještě nevím.“ Došli jsme k autu, opět se omlouvala, že mě zdržela, omlouvala se i za odřený blatník svého auta. Kolik je takový podobných osudů kolem nás? Šel jsem domů, zamřené oči, myslel na tu paní. Není jediná, kolik je takových osudů. Místo úcty, pochopení, pomoci, spíše vidím sobectví, ale i kult mládí. Přeji té paní, aby nebyla o Vánocích doma sama, aby přijel syn i vnoučata

Setkání odhalilo příběh generace

V těchto dnech prožíváme adventní čas, tedy dobu očekávání příchodu Ježíše Krista. Myslím na tu milou paní ze supermarketu. Současné Vánoce již nejsou zdaleka těmi skromnými Vánocemi našich prarodičů. Kolik strachu asi prožívali o Vánocích v době protektorátu. Mnozí z nás si ještě pamatují i časy poválečné, tedy obnovu zničeného průmyslu, ale i budování nových průmyslových celků. Potraviny i látky na lístky. Byla to doba dějinami často převrácená. Vánoční dárky tehdy přinášel Děda Mráz, ale za dveřmi našich domovů to byl český Ježíšek. Ten sice nenosil banány, pomeranče, ani švýcarskou čokoládu, ale nezlobili jsme se na něj. Místo jižních plodů přinášel jablka, sušené švestky, vlašské ořechy. Vzpomínám na mou maminku, která před Vánocemi po večerech vyřezávala loutkové divadlo, či na pletené rukavice od babičky, nebo na českou stavebnici Merkur. Ježíšek místo hraček přinášel praktické dárky, i s tou dětskou slzičkou, která padala na bačkory, nebo na zimní šálu. Vánoce byly o skromnosti našich prarodičů. Kolik si toho si museli odříci. Již zde nejsou, přesto jsou stále s námi. Naši prarodiče stavěli mohutná vodní díla na Vltavě, atomové elektrárny Dukovany či Temelín, průmyslové celky na Ostravsku, mnohé firemní značky září ve světě dodnes. Naši dědové nelétali k exotickému moři, místo alpských sjezdovek, sjížděli krkonošské kopečky. Budovali své chalupy a chaty, řemeslo v jejich době mělo zlaté dno. Nezlehčujme proto práci našich prarodičů, je za nimi vidět i nyní kus poctivé práce, kolikrát nám jejich díla pomohla, třeba nedávno při povodních. V současné době ti starší, často na sklonku života, stojí někde v koutě a slyší posměch, nebo dokonce urážky, že vysávají svými důchody státní pokladnu. Slyší z úst politiků, že je jich moc. Také u té pokladny jsou pomalejší, v autobuse si potřebují sednout. Kladu si otázku, kde zůstala soudnost, morálka, úcta k práci našich předků. Jsem v rozpacích, zda i přes ten vánoční třpyt a plné obchody, jsme šťastnější? Myslím na tu paní. Co zůstane po dnešní generaci, v jakém stavu předá následníkům naši domovinu?